

Hồi 507

Tiến quân Kiến Khang

Không biết tại sao, Hoàn Huyền không ngờ lại nghĩ đến Phù Kiên. Ý tưởng này là cho y trong lòng có hơi không thoải mái.

Từng đội từng đội chiến thuyền, đèn đuốc huy hoàng ngời sáng, thanh thế hùng mãnh đang lèo lái xuống hạ du, trước sáng sớm ngày mai, bọn họ sẽ xuất hiện ở bến tàu Thạch Đầu thành ngoài Kiến Khang, mà Thạch Đầu thành lúc đó chắc đã lọt vào tay tướng lãnh Kiến Khang ủng hộ y, Kiến Khang quân không còn vốn để quần thảo với y nữa.

Hoàn Huyền ngạo nghễ đứng trên đài chỉ huy của kỳ hạn “Hoàn Kinh hiệu”, có mười mấy tướng lãnh vây quanh, theo dõi chiến thuyền tách bến ra chiến trường Kiến Khang.

Phù Kiên sao có thể so sánh với Hoàn Huyền y.

Phù Kiên tự phụ không coi ai ra gì, nghĩ quăng roi là có thể chặn dòng, lao sư viễn chinh, lòng lại cứ trông mong thắng lợi, bị Tạ Huyền nắm bắt hết nhược điểm tính cách của y, bằng vào một trận Phì Thủy, khiến cho Đại Tần quốc của y tan tành. Đáng thương Phù Kiên cả duyên phúc nhìn thấy Kiến Khang một lần cũng không có, chỉ có thể sám hối thở dài đối diện Phì Thủy.

Hoàn Huyền y thì định mưu xong mới hành động, trước sau đã trừ diệt Nhiếp Thiên Hoàn, Dương Toàn Kỳ, Ân Trọng Kham, độc bá Kinh Châu, binh thế cường thịnh, rồi mới thuận dòng công đánh Kiến Khang.

Trận chiến Cô Thục, y còn đánh cho thủy sư do mãnh tướng số một của Tư Mã Đạo Tử thống lãnh không còn manh giáp, bắt sống Tư Mã Thượng Chi, làm cho quân uy càng chấn động.

Tư Mã Đạo Tử còn có thể dùng gì để đối kháng lại y?

Lưu Lao Chi mà y lo nhất cũng đã trúng kế, nghĩ lầm Kinh Châu quân của y đã tổn hao nghiêm trọng trong khi chiến đấu với Lương Hồ quân, cho nên chọn sách lược tọa sơn quan hổ đấu, hy vọng Kinh Châu quân và Kiến Khang quân liều mạng lưỡng bại câu thương, còn Lưu Lao Chi hẳn liền có thể ngồi thu lợi ngư ông.

Chỗ khác nhau giữa y và Phù Kiên là Phù Kiên không biết người, lại không biết mình. Còn Hoàn Huyền tự nhủ đã nắm rõ tình huống Kiến Khang hiện nay như chỉ lòng bàn tay.

Tư Mã Nguyên Hiễn vì đợi chờ Lưu Lao Chi không được mà sinh lòng khiếp đảm, không dám ngược dòng Đại Giang đón đánh thủy sư Kinh Châu của y. Như vậy chính là trúng ý Hoàn Huyền, bởi dưới bàn tay ngọc ngà bày vẽ của Lý Thục Trang, Kiến Khang thành có quá nửa đã thâm lặng lọt vào tay y. Thậm chí trong số tướng lãnh phụ trách phòng ngự hoàng thành cũng có người thâm lên đầu hàng y.

Ngày mai sẽ là cuộc chiến một bên ngã gục.

Hoàn Huyền liếm môi khô nứt vì hứng gió sông, tựa như nếm mùi vị máu tanh, nghĩ tới có thể đích thân chém đầu Tư Mã Đạo Tử, liền cảm thấy khoái trá.

Sau khi Hoàn Ôn chết, Hoàn Huyền còn là một thiếu niên, có một lần tham gia yến tiệc của Tư Mã Đạo Tử, lúc đó Tư Mã Đạo Tử có hơi say sưa, trước mặt đám đông hỏi y: “Hoàn Ôn năm xưa muốn làm giặc là có làm sao?”.

Câu này khiến cho Hoàn Huyền thất kinh, hoang mang quỵ xuống, mai là có người giải vây mới có thể tránh họa.

Hoàn Huyền một mực coi chuyện đó là đại sỉ nhục, bây giờ lúc rửa hận cuối cùng đã đến.

Mặc cho Tư Mã Đạo Tử chạy đến chân trời góc biển cũng tuyệt không thoát được lòng bàn tay của y.

Chợt lại nghĩ tới vưu vật diễm lệ chốn kinh thành Lý Thục Trang, nàng ta có phải danh bất hư truyền hay không, rất mau chóng có thể khám phá. Sau khi công hãm Kiến Khang, ai dám nghịch lại ý chỉ của y?

Nghĩ đến đó, huyết dịch toàn thân cũng tựa như sôi sục ngùn ngụt.

Còn có Tạ Chung Tú con gái Tạ Huyền, tiểu mỹ nhân đó so với Vương Đạm Chân thì sao? Bất quá Tạ Chung Tú khác với Lý Thục Trang, muốn được nàng cần phải hành động cẩn thận, nếu không sẽ gây ác cảm với cao môn Kiến Khang, bất lợi vô cùng cho y ngồi vững trên đế vị.

Nỗi oán hận của Hoàn Huyền đối với Tư Mã hoàng triều không phải hình thành trong một sớm một chiều, mà là thù hằn tích lũy trường kỳ.

Nghĩ đến năm xưa phụ thân Hoàn Ôn hiễn hách làm sao, Tư Mã thị sở dĩ có thể bảo vệ ngai vàng, hoàn toàn là nhờ Hoàn Ôn chịu hết sức ủng hộ, không ngờ bị Tư Mã Đạo Tử trước mặt bao nhiêu khách nhân như vậy lại túy lúy mắt nhắm mắt mở vũ nhục xỉ vả, sau chuyện Hoàn Huyền từng dâng sớ thuật lại công trạng của Hoàn Ôn, muốn cầu xin triều đình “ghi

nhớ công cũ, ban ơn cho con cháu". Nhưng sau khi dâng sớ lại như đá chìm biển rộng, không được chút xíu hồi đáp nào từ triều đình.

Cơ hội biết bao năm chờ đợi hiện tại cuối cùng đã đến.

Sau khi đánh tan thuyền đội của Tư Mã Thượng Chi, Kinh Châu quân như đi vào chỗ không người, thẳng đường mà tiến, ép sát Kiến Khang.

Hoàn Huyền ít nhiều có thể dự kiến hoàng thành Kiến Khang ngày mai không còn kéo treo cờ xí Tấn thất nữa, mà là gia kỳ của Hoàn thị nhà y.

Sau khi giết chết Tư Mã Đạo Tử, tiếp theo sẽ là Lưu Lao Chi, sau đó là Lưu Dự.

Ai dám cản trở con đường xung để của Hoàn Huyền ta, kẻ đó phải chết, hơn nữa chết rất thảm thê.

oOo

Lưu Dự ngồi trong thư trai, bề ngoài xem có vẻ bình tĩnh đến mức gần như lãnh khốc, trên sự thật nhiệt huyết trong người gã đang trào dâng dâng dâng.

Gã khẳng khẳng muốn gặp Lưu Lao Chi, không phải là ý định nhất thời, càng không phải là xung động nhất thời, mà là kế hoạch tư lự kỹ càng.

Gã phải làm cho tất cả mọi người đều biết Lưu Lao Chi không thể có thuốc chữa, khiến Lưu Lao Chi nếm trái đắng do một tay hắn tạo thành, gánh lấy báo ứng mà hắn nên gánh.

Gã biết rõ Lưu Lao Chi là người ra sao, càng rõ sự hiềm kỵ của Lưu Lao Chi đối với gã.

Lúc tiếng vó ngựa Lưu Lao Chi đến phò hội lọt vào tai gã, gã liền biết Lưu Lao Chi đang ở thế bị động và hạ phong tuyệt đối, càng có thể biết Lưu Lao Chi hiện tại không dám động can qua với gã.

Lưu Lao Chi chính đang ở hoàn cảnh kỳ dị nhất trong cuộc đời.

Hắn nghĩ mình đang nắm phần thắng, trọng yếu nhất là bảo trì quân lực trong tay, giúp cho hắn có thể ngồi yên ngư ông đắc lợi trong khi Kinh Châu quân và Kiến Khang quân đụng đầu.

Khơi khơi vào giờ phút then chốt này, Lưu Dự gã lại xuất hiện. Mà Hà Vô Kỵ đích thân gây với Lưu Lao Chi vì gã, bản thân đã hiển thị Lưu Dự gã có sức hiệu triệu chia rẽ Bắc Phủ binh.

Cho nên Lưu Lao Chi bị bức đến gặp gã, mà quyền chủ động đã lọt vào tay Lưu Dụ gã.

Tiếng vó ngựa dừng lại bên ngoài quảng trường, Lưu Lao Chi và cao thủ theo hầu chắc đang ghìm cương xuống ngựa, chuẩn bị vào phủ.

Lưu Dụ lòng dâng hiện dung nhan mỹ miều của Vương Đạm Chân, chợt sinh ra cảm giác can trường đứt đoạn, ngọn lửa thù hận đồng thời bốc cháy phùng phùng.

Trừ cái lần đầu gặp Đạm Chân ở Tạ gia hẻm Ô Y gã còn thấy thần tình hân hoan hoạt bát của Đạm Chân, sau này mỗi lần gặp nàng, nàng đều không hạnh phúc vui vẻ.

Cho dù nàng tung mình ngã vào lòng gã, quên hết mọi sự hôn mê gã, gã vẫn rõ rệt cảm thấy nỗi bi khổ cùng mâu thuẫn trong lòng nàng.

Ài!

Hồng nhan bạc mệnh.

Nhưng Lưu Dụ không thể quên đi nhất là giờ phút nàng gói ghém hành trang bị đưa đi Giang Lăng, đó cũng là lần gặp mặt cuối cùng.

Tiếng bước chân từ xa đến gần.

Lưu Dụ bề ngoài vẫn lãnh tĩnh, trong lòng lại đang lẳng lặng rỉ máu.

Đạm Chân!

Giờ phút đòi nợ máu cho nàng cuối cùng đã đến, sỉ hận của nàng chỉ có dùng máu để rửa sạch.

Tin ta!

Ngày mai mọi sự đều sẽ khác hẳn.

Đêm nay sẽ là đêm cuối cùng Lưu Lao Chi có thể phô diễn uy phong, qua đêm nay, Lưu Lao Chi sẽ phát giác giấc mộng tranh cường của hắn biến thành ảo ảnh tan tành.

Còn về Hoàn Huyền, cái ngày y kê đầu dưới đao của Lưu Dụ ta cũng có thể đếm trên đầu ngón tay.

- o O o -